

утрѣ е твоя именъ день, другия день, — моя. Що ли ще ни подарѣтъ? А може би и нищо да не ни дадѣтъ. Но, не: ние сме твърдѣ умни момичета, рѣдко играемъ, слушаеме майка си и не се сърдимъ; за туй нѣма да останемъ безъ подарѣкъ.

— А, ето, тате носи нѣщо и колко хубаво е! извика Йорданка, като гледаше прѣзъ прозореца.

— Навѣрно, това е подарѣка за насъ. Какво хубаво сандѣче, каза Иванка.

— Ами какъ да узнаемъ, що има въ него? Да го погледаме ли? Не, тате го отнесе въ стаята си да го скрие! — отговори Йорданка.

Това бѣ привечеръ, срѣщу Йордановъ-день. Момичетата се напихъ съ чай и отидохъ да си легнатъ, защото врѣме бѣ дошло. Сладко заспахъ дѣцата и спяхъ спокойно до сутринята, безъ да забѣлѣжатъ, че сандѣчето вече се отдавна намира въ тѣхната стая.

Йорданка се събуди първа. Като се прозѣвни сладко, протегниъ се и скокниъ отъ леглото си. Облѣче тя палтото си, obu единия чорапъ, взе другия, когато изведиъжъ трепниъ: тя видѣ сандѣчето, това сѣщо сандѣче, за което двѣтъ сестричета вчера тѣй много мислѣхъ.

— Иванке, Иванке, по-скоро ставай; погледни, що има тукъ! — викаше Йорданка и теглеше сандѣчето къмъ себе си. Обръцахъ го на вси страни, като се стараехъ по-скоро да развържатъ хубавия ширитъ, съ който бѣ обвързано. Ето че се развърза. Едвамъ що момичетата повдигнахъ капака и — о, ужасъ! — Изъ него изскочи едно малко човѣче. Дѣцата отъ най-напрѣдъ твърдѣ много се уплашихъ, дори извикахъ, но по-послѣ, като се попокошихъ отъ първото изплашва-